

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Ne vorbește părintele Cleopa. – Ed. a 2-a. rev. – Vânători-Neamț:
Mănăstirea Sihăstria, 2010

16 vol.

ISBN 973-86836-2-9

Vol. 15: – ISBN 978-973-7897-56-5

244:281.95

281.95(047.53)

ALEGAREA VIEȚII

Voi, care v-ați adunat aici, sunteți ca niște păsări care vin pe un copac și încep a cânta oleacă și apoi pleacă. Un stol de păsări. A ciripit oleacă și sfirr..., nu le mai vezi. Așa sunteți voi pe la noi. Și nici noi n-avem timp să vă spunem multe, că suntem obosiți. Dar în trecere aşa, câteva cuvinte am să vă spun, și din câte minți sunt aici, poate vă va fi de folos.

Erau doi oameni căsătoriți și aveau o singură fată. Bărbatul, tatăl fetei, era un om aşa de liniștit, aşa de tacut, aşa de credincios, încât ziceau oamenii că nu există altul în sat ca acela. Dar acest om credincios, săracul, era bolnav. Toată viața lui a fost bolnavior. El mergea la biserică, nu vorbea de rău de altul, nu spunea minciuni, postea toate posturile, făcea milostenie. Dar nu vorbea cu nimeni. Mergând la biserică, zicea rugăciuni, venea înapoi, la fel. Vorbea cu Domnul. Iar femeia lui era cu totul invers.

Femeia lui iscodea tot satul. Lumea zicea: „Dacă vrei să știi casa cuiva din sat, du-te la femeia aceea acolo, că aceea știe tot ce e în sat”. Vorbea de rău; dacă auzea o minciună, o făcea de o mie de ori mai mare decât a auzit-o. Clevetea, spunea minciuni. Pe lângă asta, fiindcă bărbatul ei era bolnav și om tacut, ea trăia cu fel de fel de bărbați. Cum voia ea, aşa făcea. Ba, dacă ar fi spus bărbatul ceva, îl bătea, că era mai voinică decât dânsul.

Și ce s-a întâmplat? Să vă spun. Fata lor de acum era de 17 ani și ea se gândeau că fată: „Vai de mine, zice, ce rele face mama și câtă răbdare are tata cu dânsa!” Dar ce s-a întâmplat cu tatăl ei? După o vreme a mai răcit, a venit o gripă și a murit tatăl ei. Și când a murit tatăl ei, s-a pornit o vreme aşa de rea – era iarnă –, s-a pornit un viscol aşa de mare, că a ținut o săptămână în satul acela. Și la trei zile, când l-a scos din casă, aşa de tare viscolea, încât preotul nu putea rosti eccleniile. Poporul nu putea merge la înmormântare, cu mare greutate l-au dus la cimitir.

Când s-au dus, groapa era viscolită cu zăpadă până sus, era viscol mare. Au scos niște oameni repede zăpada și l-au pus cum au putut în groapă pe omul cel bun, pe omul cel tacut. Și când veneau de la cimitir, ziceau oamenii, aşa cum judecă ei: „Ați văzut ce răutate trăia în satul nostru?” Iși dădeau și ei cu părere, aşa cum judecă oamenii. „Iată ce răutate hrănea satul nostru. Ai văzut? Ziceau toți oamenii că e credincios, că e tacut, că merge la biserică. Ai văzut căt de rău a fost, că nici vremea nu i-a dat voie să-l îngroape? N-au mers decât zece oameni până la cimitir, că se nădușeau de viscol. Și aceia cu mare greutate, pentru că erau neamuri mai de aproape, ca să-l vadă înmormântat”.

Și l-au îngropat cu chiu, cu vai, pe omul cel bun, pe o vreme grea strănică. Încă și preotul zicea, că se înșelase și el: „Acest om s-a dus în iad, dacă Dumnezeu nu l-a miluit să aibă un ceas de vreme bună de când a murit până acum. Numai viscol și furtună, și până l-am dat în groapă, se întuneca, nu puteam zice nici rugăciunile”.

Dar să vezi cum judecă oamenii și cum stau lucrurile. Femeia lui, care-și făcea de cap și când trăia el – că el era tacut și ea îl bătea de multe ori, iar el tăcea, că era voinică și tare, și bea și își făcea de cap cu toții golani – s-a întâmplat că după ce a murit bărbatul acesta tacut și răbdător săracul, care a zăcut mai toată viața lui, ea, când a văzut că nu mai are de cine se păzi, a făcut casa ei casă de desfrâu. Veneau la ea bărbați seara, se ducea și ea.

Fata era de acum mărișoară, când a auzit ce spuneau oamenii la înmormântarea tatălui ei, se gândeau și ea că fată, că ea nu căzuse în păcate: „Oare a cui viață să o iau eu? Tata mergea la biserică, postea, nu vorbea de rău, nu se îmbăta, nu înjura, tot timpul se ruga, era bland, dar ce folos, dacă vremea a fost rea la înmormântare?” Minte de copil, s-a luat și ea după babele care dacă-i vremea rea la înmormântare zic că „cela o murit rău”. Cum fac și astăzi unii.

Și nu știa fata, o vedea pe mamă-sa că înjură, se îmbăta, trăiește cu bărbați, că a făcut casa ei casă de desfrâu după ce a murit bărbatul ei și vedea ce fără-delegi face mamă-sa: „Ei, cum o rabdă Dumnezeu pe mama dacă-i aşa de rea?”

Și n-a trecut mult și a murit și femeia, mama ei. A venit o gripă peste ea sau niște tifos și a murit. Dar a murit liniștită și când au pus-o în sicriu parcă era vie, aşa de frumoasă era. Și în ziua când a murit femeia asta desfrânătă și bețivă și rea, s-a făcut o vreme aşa de frumoasă – vreme alinată, lină, soare, nu bătea vânt, parcă și aerul lumina de sus, iar când au

mers la înmormântare, mergea tot satul cu dânsa. „Cumăträ, hai să mergem, uite ce vreme frumoasă, hai până la cimitir”.

Au pus neamurile ei vreo șapte preoți, au îngropat-o cu mare fast. Și ziceau toți: „Iaca măi, bărbatul ei, ce om era acela, ai văzut ce vreme rea a fost la moartea lui? Și iaca ea și-a făcut de cap și ai văzut Dumnezeu ce vreme bună i-a dat la înmormântare? Se vede că s-a dus la bine aşa cum a fost ea”. Așa judecă oamenii, dar ascultați să vedeți până la urmă.

Ce s-a întâmplat? Fata, după ce a dus-o pe maică-sa la groapă, era de măritat, stătea și ea și se gândea: „Oare a cui viață să urmez eu? Oare să urmez eu viața tatei, să postesc, să mă rog, să mă duc la biserică, să fiu tăcută, să fac milostenie? Dar ce folos? Tata a avut vreme rea la înmormântare. Sau să urmez viața mamei? Să mă dau la desfrâuri, la beții, la distracții, la jocuri, la drăcii, ca să am vreme bună la înmormântare, ca mama?”. Și nu știa ce să facă.

Fata era însă curată, nu știa de bărbat, de curvie, și a început să se roage: „Doamne, am rămas singură, tata a fost un om sfânt și ce înmormântare grea a avut și ce vreme rea! Mama a fost desfrânată, bețivă, rea și ce vreme bună a fost la înmormântarea ei! Arată-mi mie, Doamne, care viață să urmez, a tatei sau a mamei?” Și rugându-se ea aşa, Dumnezeu a ascultat-o. Ea a adormit tristă, chiar la o săptămână după ce a murit mama, și a adormit gândindu-se: „Ce folos de viața asta, mai bine să trăiesc ca mama în lumea asta, ca să am vreme bună la înmormântare”.

Și dormind ea, iată apare un Tânăr foarte înfricoșat, care strălucea ca fulgerul. Și se făcea undeva într-un sat. Și zice:

– Care-s gândurile tale? Ce gândești?

Dar ea, când a văzut că o întreabă de gânduri și când l-a văzut aşa de strănic și de frumos, ca fulgerul, a zis:

– Doamne, tu ești Hristos?

– Eu nu sunt Hristos. Dar care sunt gândurile inimii tale? Ce ai gândit aseară când te-ai culcat?

– Doamne, eu am gândit aşa: Nu știu a cui viață să urmez. A tatei, să fiu milostivă, tăcută, să merg la biserică, să postesc, să mă închin? Sau a mamei, că tata a avut vreme rea la înmormântare. Nu știu pe care cărare s-o iau. Am rămas singură. N-am nici tată, nici mamă.

Atunci Tânărul a zis:

– Ia vino încoace. Hai cu mine. Vino să-ți arăt unde stă tatăl tău și unde stă mama ta, că m-a trimis Dumnezeu. Eu sunt îngerul păzitor al vieții tale. Și pentru că te-ai rugat aseară m-a trimis Dumnezeu. Hai încoace.

Și a luat-o de o mână și a dus-o și au intrat în niște grădini, a căror frumusețe nu se poate spune. Palate de aur, cântau păsări, miliarde de flori, bătea oleacă de vânt, le alina și era o mireasmă! Și se vedea îngeri și mii de suflete care se veselneau acolo. Nu se putea spune frumusețea acelor locuri. Și fata mergea cu Tânărul acela alăturea. Și a întrebat:

– Ale cui sunt grădinile acestea?

– Ai să vezi acuși.

Mergând printre pometurile acelea, printre livezile acelea, iaca îl vede pe tatăl ei. Foarte frumos la față, cum ar fi de 30 de ani. Și când l-a văzut, a zis:

– Vai de mine, acesta-i tata.

Și când a văzut-o tatăl ei, a zis:

– Draga tatei, fiica tatei, cum ai ajuns tu aicea?

Și a luat-o și a sărutat-o. Dar ea a zis:

– Tată, dar mata cum ai ajuns aicea și ale cui sunt livezile acestea? – că erau încărcate cu fel de fel de roade ca de aur, cântau păsări și se vedea palate de aur.

– Fiica tatei, ții minte că eu am fost bolnav toată viața și mama ta mă bătea și mă înjura și-și făcea de cap cu alți bărbați. Eu am răbdat-o și mi-am pus toată nădejdea în Dumnezeu, că viața aceasta e trecătoare. Și iată aici m-a adus Hristos.

– Dar ale cui sunt, tată, palatele acestea de aur? Ale cui sunt grădinile acestea cu atâtea roduri, unde cântă atâtea păsări, cu atâtă frumusețe?

– Cu darul lui Hristos sunt ale mele.

– Da? Dacă sunt ale mătale, văd aici un măr frumos tare, poți să-mi dai și mie câteva mere?

– Du-te în numele Domnului și ia trei mere.

Și le-a luat, dar erau aşa de frumoase cum n-ai văzut pe fața pământului. Și zice:

– Ce să fac cu ele?

– Pune-le în sân.

Iar îngerul care a adus-o, a zis și el:

– Ia trei mere, că sunt din grădina tatălui tău, că ai să vezi cum au să-ți prindă ție bine acestea.

Dar, după ce a văzut unde stătea tatăl ei, îngerul a întrebat:

– Vrei să știi unde-i mama?

– Da.

– Hai cu mine!

Că mama ei a avut vreme bună la înmormântare, dar a făcut toate răutățile în lumea asta. Și când s-au dus, a băgat-o în iad și când au văzut niște cuptoare de aramă, se auzeau gemete și tipete și ardea strășnic. Și la un cuptor mare stăteau doi urâți cu coarne și cu săbii de foc. Și când a venit îngerul cu dânsa, a zis:

– Ia dați drumul la gura cupotorului, că fata asta vrea să vadă unde e mamă-sa.

Și când a deschis, în cupotorul acela ardea mai multă lume. Era cuptor mare, te suiai cu scara, aşa era de înalt. Și a văzut cum se chinuiau acolo și dracii îi întorceau cu furcile de foc. A văzut-o și pe mamă-sa, iar aceea când a văzut-o pe fată, a început a striga:

– Draga mamei, fiica mea, Maria, nu mă lăsa, draga mamei, pentru laptele care l-ai supt de la mine! Nu mă lăsa, că tare ard! Draga mamei, întinde mâna și mă scoate!

Și ea a întrebat pe Tânăr:

– S-o scot pe mama?

– Nu te apropiă.

Dar maică-sa striga:

– Nu mă lăsa, draga mamei, că ard aici în foc nestins și e de milioane de ori mai fierbinte decât cel de pe fața pământului!

– Mamă, zice, nu-mi dă Tânărul acesta voie.

– Draga mamei, nu mă lăsa!

Și Tânărul s-a făcut că se uită în altă parte. Atunci ea a îndrăznit și s-a repezit după mamă-sa până